

lig stråt mött en ensam vandrare och deras banditnatur har förlätt dem att begagna sig av tillfället.

Men Alf Grane hade ännu ej uttömt förrådet av invändningar.

— För det tredje, sade han, så om de verkligen här mördat Appelblom, så varför nedgrävde de ej liket i skogen utan underkastade sig besväret att forsla bort det i vagn, ett företag som de måste inse ingalunda saknade risk.

Men inte heller nu var länsmannen svarslös.

— Vi böra besinna, sade han, att denna del av skogen ligger ganska nära allmän väg och bebyggda platser. Härifrån till Norrekvarn är endast 20 minuters väg, till Forstmästarebostället 10 och till närmaste torp 5 minuter. Därav kunde de lätt inse, att denna del av skogen ingalunda vore ett säkert gömställe för en grav. Vida säkrare vore det att föra liket långt bort i vildmarken, där sällan någon människa har sin väg.

Alf Grane gjorde ej flera invändningar. I stället fyllde han något av de vämjeliga blodfläckarne på ett provrör och sade därvid:

— Det här blodet är ju väl gammalt och allt annat än behagligt att handskas med, men jag hoppas att min vän rättskemisten i Stockholm, till vilken jag ämnar sända det med första post, skall kunna avgöra, om det är människo- eller djurblod. Mycket hänger på hans utlåtande. Men tyvärr torde det dröja närmare en vecka innan jag hinner få svar. Under tiden vill jag försöka att göra närmare bekantskap med hrr »Kniven» och »Kalle Tång».